U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna, v právní věci žalobce: **M. P.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2011, čj. OAM-313/LE-BE02-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2011, čj. 45 Az 8/2011 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Pavlu Ryšavému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 4800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu. Ten žalobu výše označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že za situace, kdy žalovaný zjistil přímo z výpovědi žalobce pouze skutečnosti popsané v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, již nebylo na místě dále k věci provádět dokazování, neboť uvedená zjištění zcela postačovala pro uvedený závěr podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Současně soud připomněl, že žalovaný nemá povinnost za žadatele o udělení mezinárodní ochrany domýšlet právně relevantní důvody pro její udělení, které žadatel sám neuplatnil. Krajský soud dále konstatoval, že skutková zjištění plně odpovídají spisovému materiálu a žalovaný je řádně zhodnotil.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost. V jejím doplnění uvedl, že žalovaný nezkoumal možnost udělení humanitárního azylu, ačkoliv to bylo jeho povinností. Úkolem soudu pak je přezkoumat rozhodnutí správního orgánu z hlediska dodržení procesních předpisů, tj. zda uvážení správního orgánu je v souladu se správním řádem, zda nevybočilo z jeho mezí a zda k výsledku dospěl správným procesním postupem. Krajský soud však dle stěžovatele nezkoumal, zda žalovaný při svém rozhodování takto postupoval a nevyvodil tak z této skutečnosti důvod pro jeho zrušení. Za nezákonnost tak nepovažuje skutečnost, že mu nebyl udělen humanitární azyl, ale postup tvorby napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný neučinil potřebné úkony k posouzení žádosti stěžovatele z hlediska humanitárního azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce nezbytné vyslovit též právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

[5] Stěžovatel se k důvodu přijatelnosti jeho kasační stížnosti vůbec nevyjádřil. Ve své kasační stížnosti zcela obecně namítá, že žalovaný měl při vydávání rozhodnutí posoudit žádost stěžovatele také z hlediska udělení humanitárního azylu, což však neučinil. Netvrdí ani konkrétní důvody, pro které se domnívá, že mu měl být udělen humanitární azyl. Nezákonnost nespatřuje v neudělení humanitárního azylu samotném, nýbrž v postupu při tvorbě rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný měl vykonat úkony, které však nevykonal (a které stěžovatel rovněž blíže nespecifikuje).

[6] Stěžovatel má zajisté pravdu, že správní orgán je povinen v rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu uvést, proč je žádost zjevně nedůvodná z hlediska všech v úvahu připadajících zákonných forem mezinárodní ochrany, tedy i podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl; k tomu viz usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010 - 107). Tyto závěry správního orgánu následně podléhají přezkumu správních soudů, avšak pouze, pokud žadatel uvede či ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany vyjdou najevo skutečnosti, pro něž nelze považovat žádost z hlediska byť jen jedné z forem mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodnou, a které vyžadují hlubší posouzení či doplnění podkladů pro rozhodnutí. V takové situaci posoudí správní orgán tuto žádost v rámci běžného, tzn. nezkráceného řízení, jež zpravidla končí rozhodnutím o udělení, resp. neudělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.

[7] To však není případ v právě projednávané věci. Stěžovatel od počátku tvrdil, že je v ČR z důvodu, že si chce vydělat peníze, zlegalizovat pobyt a případně založit rodinu a do své vlasti se vrátit nechce. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný neměl pochybnosti o úmyslech stěžovatele ani o důvodech, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud dospěl ke stejnému závěru, který přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

[8] Institut § 16 zákona o azylu je konstruován právě pro tyto případy, kdy je od počátku zjevné, že žádost žadatel podává z jiných než azylově přípustných důvodů. Správní orgán zcela jistě nemá a ani nemůže mít povinnost sám domýšlet důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné. Správní orgán totiž není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel ve správním řízení sám předestřel. Z toho pak plyne, že žadatel nemůže úspěšně namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem ve správním řízení neuváděné (srov. rozsudky ze dne 26. 2. 2004, čj. 5 Azs 50/2003 - 47, a ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003 - 42).

[9] Pokud jde o vyjádření stěžovatele, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu nepříznivé ekonomické situace v jeho vlasti, zdejší soud opět odkazuje na svou bohatou judikaturu k této otázce, zejména na rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, čj. 3 Azs 20/2003 - 43 nebo ze dne 28. 11. 2003, čj. 4 Azs 24/2003 - 68, kde konstatoval, že ekonomické důvody (finanční potíže stěžovatele) nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodu tvrzeného stěžovatelem, ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Pavel Ryšavý; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta v souladu s aplikovatelnými právními předpisy částkou 2x 2100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání kasační stížnosti) a 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů,

celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu